

Napjainkban szinte futószalagon készülnek a különböző témájú sorozatok, nehéz egyedi és ötletes szériát találni. A skandináv krimikben azonban nem lehet csalódni. Persze ezekre a színvonalas történetekre is lecsapott Amerika, és sorra készülnek a re-make-ek, mint ahogyan az már egy svéd-dán-norvég koprodukcióban készült film esetében is tapasztalható volt, hiszen egy meglepő rendezői döntésnek köszönhetően még ki sem hűlt az eredeti

Bucsi-Kovács Anikó 55

SKANDINÁV SZÍNVONAL

A híd

kópia, máris megérkezett a mozikba Daniel Craig főszereplésével *A tetovált lány* történetének újabb, filmvászonra álmódott adaptációja.

Ez a sors vár *A híd* című bűnügyi sorozatra is, melyet áprilisban kezdtek vetíteni a Viasat3 csatornán. Először a Viasat weboldalán volt látható a dán-svéd krimi, amiben egy gyilkossági ügy miatt kénytelen együtt dolgozni egy svéd nyomozónő és egy dán detektív.

Éjszaka, egy autóban az arctalan sofőr az órájára néz, ezt követően hirtelen 45 másodpercre elmegy az áram az Öresund-hídon, ami Koppenhágát és Malmöt köti össze. Közvetlenül ezután egy holttestet – illetve két felet – találnak a híd közepén, pontosan a dán-svéd határt jelképező vonalon. Ez indokolja, hogy a kényszeres viselkedésszavarban szenvedő svéd nyomozónő és a jókedvű, ám rendkívül zűrés magánéletű dán rendőr együtt dolgozzon. A tízrészes sorozatban pedig elkezd kibontakozni a gyilkosság oka, majd újabb bűntények következnek be, miközben a két országot érintő társadalmi problémákra is fény derül.

A sorozat legfőbb erőssége a lebilincselő és szövevényes történet mellett a karakterek ábrázolásában rejlik. Több sorozat épített már két főhős közti ellentétre, két különböző személyiség együttműködésének problémáira. *A híd* című sorozat Saga Norénje és Martin Rohdeja azonban üdítően más jellemvonásokat mutat, mint a korábbi sorozatokból megismertek. A legmegdöbbentőbb talán a svéd nyomozónő Asperger-szindrómája. Sagara jellemző a szociális interakciók minőségbeli hiányossága. Sok esetben a humor forrása, hogy helytelenül alkalmazza a társas interakciókat szabályozó gesztusokat. Nincsenek spontán vágyai arra, hogy másokkal együtt tevékenykedjen, ezért nehezen csiszolódik össze a dán kollégával. A nyomozónőnek a magánéletébe, vagyis annak hiányába is betekintést kaphatunk, hiszen több jelentből is kiderül, hogy nem akar társas, vagy érzelmi kapcsolatban részt venni. Éjszakáit is feláldozza a nyomozás sikerének érdekében, kutat a témában, és nem érti, hogy kollégája az éjszaka közepén miért nem teszi

ugyanazt. Saga viselkedési mintája korlátozott, behatárolt és ismétlődő, belefeledkezik egy érdeklődési területbe, mely nagy mértékben eltér a normálistól. Alkalmi partnere is döbbenet tapasztalja, hogy az egyéjszakás kaland után a svéd nyomozónő belemerül a kettévágott hullák fotó-
56 inak tanulmányozásába. A nyomozónő nem tudja, hogyan kell egyes szituációkban viselkedni, jól, a társadalmi normák szerint reagálni. Ez még érdekesebbé teszi azt, hogyan képes nyomozóként dolgozni, hiszen szakmájában rendkívül elhivatott. Jellemének meghatározásakor fontos jelenet, amikor az ácsingózó kollégák figyelmével övezve a zsúfolt irodában öltözik át. Saga ugyanis kínosan ügyel arra, hogy bizonyos konvencióknak megfeleljen. Ha bűdös a ruhája, átöltözik. Az már mellékes, hogy éppen hol van, kik vannak körülötte.

Dán kollégája sokkal hétköznapibb karakter, feleséggel, gyerekekkel és kapuzárási pánikkal. Számára már nem az a fontosabb, hogy milyen kihívásokat hozhat még a holnap, hanem mikor lesz már vége a mának. Tökéletes ellentéte Martin Saganak. A dán nyomozó humoros, mindenkivel megtalálja a hangot, Sagaval ellentétben képes rugalmasan hozzáállni a törvényekhez vagy a rendőrségi szabályzathoz. Saga véleménye tükrözheti a svédeknek a dánokról alkotott véleményét is, miszerint ők nem veszik elég komolyan a szabályokat, viselkedésük sokszor nemtörődöm. Martin valóban nem ragaszkodik mereven az előírásokhoz, ez már az első részben is kiderül, amikor a helyszínelés területén keresztül átengedi a mentőautót. A sorozatban Martin magánéletébe is betekintést nyerhetünk, és megtudhatjuk – a készítők több alkalommal ki is figurázzák –, hogy ha csak ránéz egy nőre, az teherbe esik. A sorozat tehát nemcsak egy szövevényes gyilkossági ügyben való nyomozás története, hanem azé is, hogy ez a két ellentétes karakter hogyan képes együttműködni, mennyit tanulnak egymástól.

A két főszereplő hús-vér ember, a figurák rendkívül hitelesek. A karakterek nagyon életszerűek, nem olyan műanyag babák, életszerűtlen, tökéletességre törekvő figurák, mint az amerikai sorozatokban. Egyik főszereplő sem testesíti meg a tökéletes külsejű nőt vagy férfit, sőt a svéd nyomozónőt játszó színésznő arcán meg sem próbálták sminkkel leplezni az orrától szájaig húzódó sebhelyet.

Egy másik érdekessége a sorozatnak, hogy kihasználja a hagyományos ellentéteket a svédek és a dánok közt. A mindkét nyelvet ismerőknek újabb humorforrást jelenthetnek azok a jelenetek, amikor a svéd nyomozócsoportból az eligazításon senki sem érti, mit mond nekik a dán kolléga, hiszen a filmben minden szereplő a saját nyelvén beszél.

A humoros jelenetek mellett uralkodó a hűvös, a külső szemlélőnek érzelemmentesnek tűnő viselkedés, ami végig jelen van a sorozatban. Ez a több részen át tartó skandináv visszafogottság alapozza meg a sorozat végén

az egyik szereplőből kitörő néma ordítás hatását. A jelenet hang nélkül van felvéve, ami a széria tökéletes befejezése lenne, a sorozat azonban itt – sajnos – még nem ér véget.

A meghatározó érzelemmentességet hangsúlyozza a látványvilág is. Az operatőrök olyan látványvilágot teremtettek, ami tökéletesen illik a történethez, a svéd és a dán világhoz. A sorozatban minden szürke és barna, ezek a meghatározó színek a szereplők ruháján, de több helyszínnél, így a lehangoló gyárépületeknél is visszaköszönnek. Nagy szerep jut a térmélységnek, valamint a legtöbb épületnek üvegfalai vannak, így gyakran fedezhető fel a sorozatban a játék a tükröződéssel. A borongós hangulatot még jobban kihangsúlyozza a minden rész elején felcsendülő melankolikus dallam is.

Aki járt már Svédországban vagy Dániában, néhány turistalátványosságot is felfedezhet a sorozatban, mint a Kis Hableány szobrát Koppenhágában, vagy Malmö látványos épületeit, és természetesen többször feltűnik a kulcsfontosságú Öresund híd is, mely keretbe fogja a történetet, a kezdet és a befejezés színhelye.

A sorozatban vannak ugyan logikátlan elemek, néhány olyan jelenet, ahol megalapozatlanul lendül előre a nyomozás – a szereplők pedig ezeket a lépéseket sejtésekkel és megérzéseikkel indokolják –, a széria mégis már az első résztől lebilincselő. Az érdeklődést végig képes fenntartani a nézőben. A történet olykor lendületesebben, olykor azonban lassabban halad előre, mégis végig képes feszültségben tartani a nézőt. Látványvilágában és karakterábrázolásában is képes újat mutatni, sikerét pedig az amerikai és francia remake-ek tervei is bizonyítják, valamint az a tény, hogy hamarosan kezdetét veszi a második évad forgatása.

